

Încă un an pierdut

Bragagiu

Zic că lumea mare e
Când bat disperate
Ușa lui Ianuarie
Amintiri uitate.

Toate se înghesuie
Ca în cozi de plată
Să-mi propuie-o Persie
Prea demult uitată.

Poate și vreo Indie
Din era străveche
Cu versete blâde ce
Nu mai au pereche.

Georgia cu stemele
Și cu marea-n stele
Când scria poemele
Șota Rustaveli.

Încă toate Chinele
Una câte una
Unde-au plâns ruinile
Li Tai Pe și Luna.

Vreau să spun de fapt că nu
Le resping din viață,
Dar le puse lacătu'
Literați de piață.

Poezia -zic - azi doar
E desăvârșită,
Iar ce-a fost fu înzadar
Și e învechită.

Numai în istorie
Poate să rămână
Și e iluzorie
Rima ei ca frână.

Și mă tem eu, dragelor
Amintiri frumoase,
N-oi fi-n pofta largelor

Și-nvățate mase.

Dar privind la prozele
Ce au moft prin țară
Am jelit că rozele
Le-am lăsat afară.

Când văzui cum sfârtecă
Simțul versuri șchioape
Cugetând cu pântecul -
Le vrui iar aproape.

Ușa lui Ianuarie
Am deschis-o largă:
„Dați-mi, surioarelor,
Muzica mea dragă!

Ritmurile, rimele
Să-mi fie tovarăși...”
N-oi fi cu mulțimile
Anu-acesta iarăși!
Victor Bragagiu